

JÄLKITAVUJEN *A*-LOPPUISTEN VOKAALIYHTYMIEN VARIAATIO
KINNULALAISTEN PUHEKIELESSÄ

Suomen kielen
kandidaatintutkielma
Oulun yliopisto
10.1.2022

Jasmiina Pelkonen

SISÄLLYS

1. JOHDANTO	1
1.1. Tutkimusaihe ja tutkimuskysymykset	1
1.2. Tutkittava alue ja sen murre	2
1.3. Aiemmat tutkimukset	2
1.4. Tutkimusaineisto ja informantit	4
2. TEORIAT JA METODIT	6
2.1. Sosiolingvistiikka	6
2.2. Dialektologia ja sen suhde sosiolingvistiikkaan	7
2.3. Tutkimusmenetelmä	7
3. TUTKITTAVAT KIELENPIIRTEET	8
3.1. Jälkitavujen <i>eA</i> -loppuiset vokaaliyhtymät	8
3.2. Jälkitavujen <i>OA</i> -loppuiset vokaaliyhtymät	8
3.3. Jälkitavujen <i>iA</i> -loppuiset vokaaliyhtymät	9
3.4. Jälkitavujen <i>UA</i> -loppuiset vokaaliyhtymät	10
4. ANALYYSI	11
4.1. <i>eA</i> -yhtymä	11
4.1.1. Jälkitavujen <i>eA</i> -yhtymän variaatio	11
4.1.2. Jälkitavujen <i>eA</i> -yhtymän muotoryhmittäinen variaatio	14
4.2. <i>OA</i> -yhtymä	15
4.2.1. Jälkitavujen <i>OA</i> -yhtymän variaatio	16
4.2.2. Jälkitavujen <i>OA</i> -yhtymän muotoryhmittäinen variaatio	18
4.3. <i>iA</i> -yhtymä	19
4.3.1. Jälkitavujen <i>iA</i> -yhtymän variaatio	19
4.3.2. Jälkitavujen <i>iA</i> -yhtymän muotoryhmittäinen variaatio	20
4.4. <i>UA</i> -yhtymä	22
4.4.1. Jälkitavujen <i>UA</i> -yhtymän variaatio	22
4.4.2. Jälkitavujen <i>UA</i> -yhtymän muotoryhmittäinen variaatio	23
4.5. Yhteenveto	24

5. PÄÄTÄNTÖ	26
LÄHTEET	27
LIITTEET	

1. JOHDANTO

1.1. Tutkimusaihe ja tutkimuskysymykset

Tutkin kandidaatintutkielmassani jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota kinnulalaisten puhekielessä. Jälkitavujen vokaaliyhtymät esiintyvät nimensä mukaisesti sanojen ensitavujen ulkopuolella. Jälkitavujen *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä ovat *eA*, *OA*, *iA* ja *UA*.

Olen itse syntynyt Kinnulassa ja asunut siellä elämästäni reilut 20 vuotta. Tämän vuoksi minulla on jonkinlainen ennakko-oletus siitä, mitä tutkimuksessani selviää. Olen huomannut, että tuttavapiirini sisällä esiintyy variaatiota erityisesti *eA*- ja *OA*-yhtymissä. Hypoteesini on, että suurin osa kinnulalaisista käyttää tietyissä *eA*-yhtymissä muotoa, jossa vokaalienvälinen tavunraja on kadonnut ja vokaaliyhtymä on diftongiutunut. Tässä tapauksessa esimerkiksi nominissa *pimeä* esiintyy geminaatio (*pimmeä*) (Wiik 2006: 157). Tällaista diftongiutumista ei kuitenkaan voi tapahtua jokaisessa *eA*-yhtymässä. Myös joissakin *OA*-yhtymissä uskon olevan nähtävissä sama diftongiutuminen (esimerkiksi *sannoa*). Lisäksi uskon, että ainakin jotkut kinnulalaiset käyttävät yleistyvää puhekielisyyden muotoa, jossa vokaaliyhtymä assimiloituu. Hypoteesini on, että *UA*- ja *iA*-yhtymissä variaatiota ei esiinny paljon, vaan useimmiten käytössä oleva muoto on yleiskielinen.

Oman syntymäpaikkakuntani murteentutkimus kiinnostaa minua, ja siksi valitsin tämän tutkimusaiheekseni. Myös puutteellinen murteentutkimus Kinnulan alueella vahvisti aiheen valintaani.

Tutkimuskysymykseni ovat:

- 1) Millaista variaatiota jälkitavujen *A*-loppuisissa vokaaliyhtymissä esiintyy kinnulalaisten puhekielessä?
- 2) Millaisia muotoryhmittäisiä eroja esiintyy jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiossa?

1.2. Tutkittava alue ja sen murre

Kinnula on vuonna 1914 perustettu n. 1700 asukkaan kunta, joka sijaitsee pohjoisessa Keski-Suomessa kolmen maakunnan raja-alueella (Liite 1). Naapureina ovat Kivijärven, Lestijärven, Perhon, Pihtiputaan ja Reisjärven kunnat sekä Viitasaaren kaupunki. (Kinnulan kunnan kotisivut.)

Kinnulan murre kuuluu savolaismurteiden Keski-Suomen murreryhmään, jonka rajojen määrittelyminen ei ole ollut kiistatonta (Wiik 2006: 384). Itkosen (1989: 342–343) suomen murteiden jaotuksen mukaan Keski-Suomen murreryhmä ulottuu Pihtiputaalta aina Multialle, Uraisille ja Hankasalmele saakka (Liite 1). Keski-Suomen murteen elementit ovat heikko saamelaisuus, heikko karjalaisuus, hämäläisyys, pohjoissavolaisuus ja läntinen eteläsavolaisuus (Wiik 2006: 385).

Keski-Suomen murteiden piirteitä ovat Wiikin (2006: 385–386) mukaan muun muassa seuraavat:

- pitkä *aa* ja *ää* edustuvat *oa*:na ja *eä*:nä sekä pääpainollisessa tavussa että jälkita-
vuissa (*kalloa*, *leipeä*)
- yleiskielen *ts*-yhtymän vastineena on yleensä *ht* : *t ~ h* (*mehtä* : *metän ~ mehän*).
- yleisgeminaatio (*tulloo*)
- yksikön 3. persoonan labiaalistuminen (*tulloo*, *männöö*)
- monikon persoonapronominit (*myö*, *työ* ja *hyö*)
- ”loppuheitto” ja liudennus (*sus*).

1.3. Aiemmat tutkimukset

Kinnulan murretta ei ole varsinaisesti tutkittu aiemmin. Nupponen (2011) on tutkinut väitöskirjassaan pohjoissavolaisten maallikoiden käsityksiä Savon murteesta. Kinnulan murre on edustettuna yhtenä neljästä murrenäytteestä. Väitöskirjassa tulee esille Kinnulan murteen tyypillisiä piirteitä, vaikka se ei varsinaisena tutkimuskohteena ollutkaan.

Jälkitaavujen *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä sen sijaan on tutkittu enemmänkin, mutta en löytänyt yhtään tutkimusta niiden esiintymisestä Keski-Suomen alueella. Tämän vuoksi tutkimuksen tekeminen kinnulalaisten puhekielestä on mielestäni hyödyllistä. Seuraavassa kappaleessa esittelen lyhyesti tutkimuksia, joissa tarkastellaan lähes samoja asioi-

ta kuin omassa tutkielmassani. Tosin yhtä lukuun ottamatta kaikissa seuraavan kappaleen tutkielmissa tutkimus on kohdistettu nuorten puhekielessä esiintyvään variaatioon. Koiviston (2018) tutkielma kohdistuu monen ikäisiin.

Vilma Lehto (2019) on tutkinut kandidaatintutkielmassaan inessiivin ja jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota raahelaisnuorten puhekielessä. Raahen murre kuuluu keski- ja pohjoispohjalaisten murteiden Kalajoen-Pyhäjoen tai Oulun seudun murreryhmään lähteestä riippuen (Lehto 2019: 4–5). Tutkimuksessa selviää, että jälkitavujen *eA*-yhtymistä informantit käyttivät eniten assimiloitunutta *ee*-varianttia. *OA*-yhtymissä assimiloitunut *OO*-variantti ja *UA*-variantti olivat yhtä suosittuja muotoja. *iA*- ja *UA*-yhtymien variantit esiintyivät pääasiassa yleiskielisessä muodossa. (Lehto 2019: 35.)

Sanna Salmi (2013) on tutkinut pro gradu -tutkielmassaan jälkitavujen *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä tamperelaisnuorten puhekielessä. Tampere kuuluu hämäläismurteiden Peri-Hämeen murreryhmään (Salmi 2013: 15). Salmi vertailee tutkimuksessaan vuosina 1991 ja 2011 kerättyjä aineistoja. Tutkimuksessa selviää, että *eA*- ja *OA*-yhtymien käytösuhteissa ei ole tapahtunut merkittäviä muutoksia. Sen sijaan *iA*- ja *UA*-yhtymissä on nähtävissä pitkävokaalistumiskehitystä, eli assimiloitunut muoto on yleistynyt. (Salmi 2013: 59.)

Elisa Seppälä (2019) on tutkinut kandidaatintutkielmassaan jälkitavujen *eA*- ja *OA*-vokaaliyhtymien variaatiota kemiläisnuorten puhekielessä. Kemin murre kuuluu peräpohjalaismurteiden Kemin murreryhmään (Seppälä 2019: 3). Tutkimuksessa selviää, että assimiloitunut *ee* on yleisin *eA*-yhtymän variantti kemiläisnuorten puhekielessä. Sen sijaan *OA*-yhtymän yleiskielinen *OA*-variantti on yleisempi kuin assimiloitunut *OO*-variantti. (Seppälä 2019: 27.)

Aada Koivisto (2018) on tutkinut kandidaatintutkielmassaan haukiputaalaisen suurperheen sisäistä jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota. Informantit kuuluvat kolmeen eri murreryhmään: Oulun seudun, Pyhäjoen ja Kainuun murteen ryhmiin (Koivisto 2018: 8). Tutkimuksessa selviää, että jälkitavujen *eA*-vokaaliyhtymän osalta hallitsevana varianttina *ee*-variantti. Sen sijaan *OA*-yhtymässä *OA*-variantti on yhtä

yleinen kuin *OO*-variantti. *UA*- ja *iA*-yhtymät edustuvat aineistossa pelkästään yleiskie-
len mukaisina *UA*- ja *iA*-variantteina. (Koivisto 2018: 26–28.)

Edellä mainittujen tutkimusten pohjalta oli kiinnostavaa lähteä tekemään omaa tutki-
musta ja verrata tutkimustuloksia niihin. Näiden neljän tutkimuksen mukaan assimiloit-
unut variantti on yleistynyt puhekielessä, joten tällainen variaatio oli odotettavissa
myös kinnulalaisten keskuudessa. Wiikin (2006: 160) mukaan on odotettavissa, että
nämä yleistyneet tyypit tulevat käyttöön muutamassa vuosikymmenessä joka puolella
Suomea.

1.4. Tutkimusaineisto ja informantit

Aineistoni koostuu viiden eri-ikäisen informantin keskusteluista. Käytin erilaisia tapoja
– jotka esittelen myöhemmin – keskustelujen nauhoittamiseen, jotta sain tarpeeksi au-
tenttista materiaalia. Keräsin aineiston lokakuussa 2021. Kaiken kaikkiaan nauhoitettua
aineistoa kertyi vähän vajaat kolme tuntia. En kertonut kenellekään informanteista tut-
kielmani tarkkaa aihetta, jotta he eivät kiinnittäisi murteeseensa liikaa huomiota. Ker-
roin heille, että tutkin kinnulalaisten puhekieltä, ja kehotin heitä keskustelemaan aivan
normaalisti. Kaikki informantit tuntevat toisensa, joten keskustelut olivat sen vuoksi
luontevia.

Poimin ja litteroin aineistossani esiintyvät *-eA*-, *OA*-, *iA*- ja *UA*-loppuiset vokaaliyhty-
mät. Käytin litteroinnissa apuna ELAN-ohjelmaa, joka helpotti litterointia huomattavas-
ti. Olen käyttänyt tutkielmassani melko karkeaa litterointia, ja olen litteroinut vain ne
lauseiden osat, joissa tutkimiani piirteitä esiintyy. Kaiken kaikkiaan jälkitavujen *A*-
loppuisia vokaaliyhtymiä esiintyy aineistossani 255 kertaa.

Annoin informanteille pseudonyymit, joista tulee ainoastaan ilmi informanttien ikä. He
esiintyvät aineistossa pseudonyymeillä I18, I20, I30, I62 ja I68. Kaikki informantit ovat
asuneet suurimman osan elämästään Kinnulassa. I30, I62 ja I68 ovat asuneet muualla
muutamia vuosia opiskelujen vuoksi mutta palanneet sitten takaisin Kinnulaan. I20 on
muuttanut vuosi sitten opiskelujen perässä pois Kinnulasta mutta on sen jälkeen viettä-

nyt kaikki lomansa ja useimpia viikonloppuja Kinnulassa. I18 on asunut koko ikänsä Kinnulassa.

I18 ja I20 keskustelivat antamieni aiheiden pohjalta (Liite 2.) Jätin heidät huoneeseen kahdestaan, jotta läsnäoloni ei häiritsisi keskustelun kulkua. Painotin heille vielä erikseen sitä, että eivät kiinnittäisi huomiota omaan puhekieleensä, vaan keskustelisivat keskenään aivan kuin keskustelisivat ilman nauhoittamistakin. Lisäksi sanoin heille, että puheenaiheiden ei ole pakko olla antamistani aiheista, vaan niitä voi käyttää keskustelun tukena. Siitä huolimatta, että kehotin heitä olemaan aivan rennosti, parikeskustelussa on aina riski Labovin kutsumalle havainnoijan paradoksille. Se tarkoittaa sitä, että kun informantit tiedostavat puhettaan nauhoitettavan, he alkavat kiinnittää puheeseensa liikaa huomiota, jolloin puhetapa muuttuu herkästi yleiskielisemmäksi. (Kurjen 2005: 63 mukaan Labov 1972.)

Olin sopinut I20:n, I30:n ja I62:n kanssa, että voin nauhoittaa heidän välistään arkikeskustelua ilman, että kerron heille, milloin nauhoitan. Tämä järjestely oli sopiva, koska muuten he olisivat kiinnittäneet puheeseensa liikaa huomiota. Nämä keskustelut olisi siis käyty ilman nauhoittamistakin, joten aineistossa esiintyvät piirteet ovat aitoja. Yhdessä nauhoittamassani arkikeskustelussa on I30 ja I62, toisessa I20 ja I30 ja kolmannessa ovat he kaikki kolme. Lisäksi neljännessä arkikeskustelussa on I62 ja toinen henkilö, joka ei ole informanttina tässä tutkimuksessa.

I68:n kohdalla toteutin vielä yhden erilaisen tavan. Hän oli noin vuosi sitten laittanut erääseen WhatsApp-ryhmään kaksi nauhoitetta, joissa kertoi lapsuusmuistojaan. Sain häneltä luvan käyttää näitä jo olemassa olevia nauhoitteita, joten en itse kerännyt enää erikseen häneltä aineistoa. Ajattelin myös, että nämä ovat hyviä nauhoitteita, sillä eläytyessään tarinankerrontaan ihmisen todellinen puhekieli tulee esille.

2. TEORIAT JA METODIT

Kandidaatintutkielmani edustaa dialektologiaa eli murteentutkimusta ja sosiolingvistiikan yhtä osa-aluetta, sosiolingvististä variaationtutkimusta. Tutkielmani edustaa dialektologiaa, sillä tutkin, millaisia eri kielenmuotojen variantteja aineistossani esiintyy jo ennestään tunnettujen varianttien lisäksi. Tutkielmani edustaa myös sosiolingvistiikkaa, sillä tutkin kielenmuotojen variaatioiden määrää aineistossani. Seuraavissa alaluvuissa esittelen tarkemmin tutkimukseni teoriataustaa.

2.1. Sosiolingvistiikka

Sosiolingvistiikka on kielentutkimuksen ala, joka kuvaa kieltä sosiaalisena ilmiönä ja yrittää vastata siihen, mitä on kielen vaihtelun ja muuttumisen takana (Nuolijärvi 2000: 14). Sosiolingvistiikan alue on jaettu kahtia, mikro- ja makrososiolingvistiikkaan. Tutkielmani sijoittuu **mikrososiolingvistiikan** puolelle, sillä se tarkastelee muun muassa tutkielmassani käsiteltävää kysymystä siitä, miten kielen varieteetit korreloivat sukupuolen kanssa. Makrososiolingvistiikka taas tarkastelee sitä, mitä yhteisöt tekevät kielelleen, eli muun muassa kielen vaihtoa. (Nuolijärvi 2000: 15.)

Sosiolingvistiikassa kielen varioivuutta pidetään itsestään selvänä lähtökohtana (Lappalainen 1996: 18), joten sosiolingvistiikka on tiukimmin rajattuna variaationtutkimusta (Vaattovaara 2009: 20). **Sosiolingvistinen variaationtutkimus** on etenkin Suomessa käsitetty jopa sosiolingvistiikan synonyymiksi (Nuolijärvi 2000: 17). Variaationtutkimuksen voi sanoa käynnistyneen 1960-luvulla, William Labovin (1966) tutkimuksen julkaisemisen jälkeen (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 11). Variaationtutkimuksessa tarkastellaan alueellisten ja sosiaalisten muuttujien ja kielenkäytön suhdetta. Variaationanalyysi etsii vastauksia muun muassa kysymyksiin: Mitä on kielellinen variaatio? Mitkä ovat sosiaaliset tekijät, jotka kantavat kielellistä variaatiota? (Nuolijärvi 2000: 17.)

2.2. Dialektologia ja sen suhde sociolinguistiikkaan

Dialektologia on dialektien eli murteiden tutkimusta (Chambers & Trudgill 1998: 3). Eräät tutkijat pitävät dialektologiaa yhtenä sociolinguistiikan osa-alueena, vaikka todellisuudessa dialektologia on tieteenalana paljon vanhempi kuin sociolinguistiikka (Kunnas 2007: 81). Dialektologia on keskittynyt etenkin puhutun kielen alueelliseen variaatioon, joten sen tarjoama näkökulma tulee usein lähelle sociolinguistisiä kysymyksenasetteluja (Nuolijärvi 2000: 16). Chambers (1993: 133) käyttää termiä **sociolinguistinen dialektologia** teoriasta, joka soveltaa murteiden ja aksenttien tutkimiseen sociolinguistiikan metodeja. Käytännössä dialektologia kuitenkin keskittyy enemmän murteiden syntyyn ja leviikkiin, kun taas sociolinguistiikka painottuu enemmän piirteiden variaatioon ja kielen muuttumiseen (Mustanoja 2011: 55–56).

2.3. Tutkimusmenetelmä

Tutkimusotteeni on **kvantitatiivinen** eli määrällinen. Lasken aineistossani esiintyvien jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien eri varianttien määrän ja lisäksi lasken kunkin variantin prosentuaaliset osuudet. Ryhmittelen ne myös taulukoihin muotoryhmitäin, jotta saan selville, missä muotoryhmissä mitäkin varianttia esiintyy eniten.

Nojaudun tutkielmassani Mantilan (1997) viisiryhmäiseen jaotteluun nykysuomalaisen puhekielen piirteistä, jossa ne ryhmitellään variaation ominaispiirteiden ja niiden alueellisen edustuksen perusteella. Ryhmät ovat **yleiset ja neutraalit puhekielen piirteet** (esimerkiksi passiivin käyttö monikon 1. persoonan funktiossa), **laaja-alaiset puhekielisyydet** (esimerkiksi *svaa*-vokaali), **yleistyneet puhekielisyydet** (esimerkiksi jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien assimilointuminen), **leimautuneet ja kartettavat aluepuhekielisyydet** (esimerkiksi jälkitavujen vokaalienvälinen *h*) sekä **elävät paikallisuudet** (esimerkiksi persoonapronominit *mie* ja *sie*) (Mantila 1997: 11–21).

3. TUTKITTAVAT KIELENPIIRTEET

Seuraavaksi esittelen tutkimiani kielenpiirteitä eli jälkitavujen *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä. Kuten luvussa 1.1. kerroin, *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä ovat *eA*, *OA*, *iA* ja *UA*. Kerron alaluvuissa kunkin vokaaliyhtymän muotoryhmät, joissa jälkitavujen *A*-loppuisia vokaaliyhtymiä esiintyy. Lisäksi kerron maassamme esiintyvistä eri varianteista ja siitä, mitä variantteja tutkimallani Keski-Suomen murrealueella esiintyy.

3.1. Jälkitavujen *eA*-loppuiset vokaaliyhtymät

Jälkitavujen *eA*-loppuiset vokaaliyhtymät voivat esiintyä *e*-vartaloisten verbien *A*-infinitiivissä (*lukea*), *eA*-nomineissa ja näistä johdetuissa adverbeissa (*nopea*, *nopeasti*), supistumaverbeissä (*halkeaa*) sekä *e*-vartaloisten nominien yksikön partitiivissa (*nimeä*) (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 56). *eA*-loppuiset vokaaliyhtymät esiintyvät yleisimmin murteissa muodoissa *eA* (*pimeä*), *ee* (*pimee*) ja *iA* (*pimiä*) (Wiik 2006: 155). Muita harvinaisempia edustuksia ovat muun muassa *ie* (*pimie*) ja *ejA* (*pimejä*) (Kettunen 1981: kartta 191). Kettusen murrekartaston mukaan Keski-Suomen murrealueella esiintyy kahdenlaisia *eA*-yhtymiä: yleiskielistä muotoa *eA* (*pimeä*) ja tämän diftongiutunutta muotoa (*pimmeä*) (Kettunen 1981: kartta 191). Diftongiutunut vokaaliyhtymä verrattuna aitoon diftongiin on sellainen, jossa *VV*-yhtymän *V*₂:n kesto on pidentynyt (Karlsson 1983: 94). Diftongiutuneissa varianteissa esiintyy geminaatta (Wiik 2006: 157).

Jo vanhastaan *eA*-yhtymien assimiloituneet variantit ovat olleet laajalevikkisiä ja valanneet alaa myös niillä alueilla, joissa valtaedustus on ollut aiemmin toinen (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 65). Kaikkein yleisimmin jälkitavujen vokaaliyhtymistä assimiloituu juuri *eA*-yhtymä (Paunonen 1995: 111, Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 65).

3.2. Jälkitavujen *OA*-loppuiset vokaaliyhtymät

Jälkitavujen *OA*-yhtymä voi esiintyä supistumaverbeissä (*kumoa*), *A*-infinitiivissä (*kertoa*) sekä *O*-nominien ja niihin mukautuneiden *Oi*-nominien yksikön partitiivissa (*taloa*) (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 59). *OA*-yhtymien variantit voidaan jakaa esiinty-

vyyden mukaan kolmeen päätyyppiin: *OA* (*näköö*), *OO* (*näköö*) ja *UA* (*näkyä*). Muita harvinaisempia muotoja ovat muun muassa *OvA* (*näkövä*) ja *UO* (*näkyö*). (Wiik 2006: 157.) Kettusen murrekartaston mukaan Keski-Suomen murrealueella esiintyy muotoa *OA* (*näköö*) ja sen diftongiutunutta muotoa (*näkköö*) (Kettunen 1981: kartta 194).

OA-yhtymien assimiloituneet variantit ovat *eA*-yhtymien tapaan vallanneet alaa niillä alueilla, joissa valtaedustus on ollut aiemmin toinen. *OA*-yhtymien assimilaatiota tavataan maassamme assimiloituneiden *eA*-yhtymien jälkeen eniten. (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 65.) Poikkeavan tutkimustuloksen on esittänyt Anu Rouhikoski (2015), joka on tutkinut *A*-loppuisten vokaaliyhtymien varianttien esiintymistä ihmisten puhekielessä helsinkiläisissä Kelan toimistoissa. Hänen tutkimustuloksiensa perusteella *OA*-loppuiset vokaaliyhtymät ovat herkimpiä assimiloitumaan (Rouhikoski 2015: 140).

3.3. Jälkitavujen *iA*-loppuiset vokaaliyhtymät

Jälkitavujen *iA*-yhtymä voi esiintyä *A*-infinitiivissä (*etsiä*), yksikön ja monikon partitiiveissa (*takkia*, *naisia*) sekä partikkeleissa (*äkkiä*) (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 63). Lisäksi se voi esiintyä *iA*-vartaloisissa nomineissa (*asia*) (Kunnas 2007: 140). *iA*-yhtymien kaksi yleisimmin esiintyvää varianttia ovat yleiskielinen *iA* (*pappia*) ja assimiloitunut *ii* (*pappii*). Kaksi muuta harvinaisempaa murteissa esiintyvää muoto ovat *ie* (*pappie*) ja lyhentynyt muoto *i* (*pappi*). Keski-Suomen murrealueella esiintyy yleisintä varianttia *iA*. (Wiik 2006: 160.)

iA-yhtymän assimiloitunut muoto ei ole niin yleinen kuin edellä mainittujen *eA*- ja *OA*-yhtymien. Assimiloitunutta muotoa *ii* on esiintynyt eteläisimmissä hämäläismurteissa, kaakkoismurteissa ja itäisissä savolaismurteissa. Lisäksi pääkaupunkiseudun puhekielessä *ii*-edustus on varsin tavallinen, joskin se vaihtelee muotoryhmittäin ja vartalotyypeittäin. (VISK: § 26.) Nuolijärven ja Sorjosen (2005: 65) mukaan *iA*-yhtymän assimiloitunutta muotoa tavataan Suomessa vähiten.

3.4. Jälkitavujen *UA*-loppuiset vokaaliyhtymät

UA-yhtymä voi esiintyä A-infinitiivissä (*haukkua*), supistumaverbeissä (*savuaa*) ja yksikön partitiivimuodoissa (*laukkua*) (Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 61). Lisäksi se voi esiintyä myös TU-partisiipissa (*sanottua*) ja *Ut*-nomineissa (*tanhua*) (Kunnas 2007: 190). *UA*-loppuisista vokaaliyhtymistä useimmin esiintyy muodot *UA* (*piippua*) ja *UU* (*piippuu*). *UA*-yhtymistä esiintyy myös kaksi harvinaisempaa muotoa: *UO* (*piippuo*) ja lyhentynyt *U* (*piippu*). Keski-Suomen murrealueella esiintyy yleiskielistä muotoa *UA*. (Wiik 2006: 160.)

UA-yhtymän assimiloitunutta muotoa ei ole esiintynyt kovin laajasti ympäri Suomea. Sitä on esiintynyt *ia*-yhtymän tavoin eteläisimmissä hämäläismurteissa, kaakkoismurteissa ja itäisissä savolaismurteissa, sekä pääkaupunkiseudun puhekielessä. (VISK: § 26.) *UA*-yhtymä on vokaaliyhtymistä kolmanneksi herkin assimiloitumaan (Rouhikoski 2015: 134; Nuolijärvi & Sorjonen 2005: 65).

4. ANALYYSI

4.1. *eA*-yhtymä

Luvussa 4.1.1. esittelen jälkitavujen *eA*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota kinnulalaisten puhekielessä taulukoiden ja esimerkkien avulla. Luvussa 4.1.2. esittelen näiden vokaaliyhtymien variaatiota muotoryhmittäin niin ikään taulukon ja esimerkkien avulla.

4.1.1. Jälkitavujen *eA*-yhtymän variaatio

Ilmoitan alla olevassa taulukossa tutkittavan piirteen esiintymisen määrän jokaisen informantin puheessa sekä ilmoitan niiden prosentuaaliset osuudet. Jälkitavujen *eA*-yhtymiä esiintyy aineistossani 65 kertaa.

TAULUKKO 1. Jälkitavujen *eA*-yhtymän variaatio.

	<i>eA</i>	<i>eA</i> %	<i>eA</i> -dift.	<i>eA</i> -dift. %	<i>ee</i>	<i>ee</i> %	yht.
I18	5	100	0	0,0	0	0,0	5
I20	13	42,0	1	3,2	17	54,8	31
I30	6	46,1	4	30,8	3	23,1	13
I62	8	72,7	3	27,3	0	0,0	11
I68	5	100	0	0,0	0	0,0	5
yht.	37	56,9	8	12,3	20	30,8	65

Taulukosta 1 ilmenee, että informanttien eniten käyttämä muoto on yleiskielen mukainen *eA*-yhtymä, jota esiintyy aineistossani 37 kertaa. Sen sijaan yleistynvä puhekielisyyden piirre, assimiloitunut *ee*, esiintyy aineistossani 20 kertaa. Informanteista ainoastaan I20 ja I30 käyttävät assimiloitunutta muotoa. Tämä tulos ei vastaa useiden muiden tutkimuksen tekijöiden tuloksia, joista tulee ilmi, että assimiloitunut *ee* on yleisin käytetty variantti jälkitavujen *eA*-yhtymissä (Zaman-Zadeh 1995: 29; Luosujärvi 2013: 13; Salmi 2013: 22). Uskon tähän vaikuttavan sen, että informanttini ovat hyvin eri-ikäisiä, joten sen vuoksi tulokset eivät ole yhteneväisiä. Lisäksi aineistossani esiintyy kahdeksan kertaa diftongiutunut muoto, jota käsittelen tarkemmin luvun lopussa.

Seuraavaksi esittelen muutamia aineistosta poimittuja esimerkkejä jälkitavujen *eA*-yhtymistä. Esimerkit (1–3) ovat *eA*-variantillisia ja esimerkit (4–6) *ee*-variantillisia:

- (1) *tää on siitä samasta, mistä mää tein sen vihreän* (I62)
- (2) - - *nii yhtäkkiä sieltä laon takanurkalta kuulu kauhea reäkäs* (I68)
- (3) *kyl mää niij ku nyt vaikka ens kesäks aattelih hakea* (I18)
- (4) *oikeesti tuo ei oo niij ku mitään siihev verrattuna* (I30)
- (5) *pysty lähteä vaikka kauppaan ja kaikkee* (I20)
- (6) *sehäj kesti hirveej kauan* (I20).

Assimiloitunut *ee* on Mielikäisen (1982: 288) mukaan tarttunut helpoimmin *hirveä*, *kauhea* ja *oikeastaan* -sanoihin. Tämä näkyy myös aineistossani, sillä *ee*-tapauksista ainoastaan esimerkissä (5) näkyvä *kaikkee* ei kuulu näihin sanoihin. Aineistossani assimiloitunut *ee* esiintyy viisi kertaa muodossa *oikeestaan*, yhdeksän kertaa muodossa *oikeesti*, neljä kertaa muodossa *hirveesti* ja kerran muodossa *hirveen*. Jos näitä Mielikäisen esittämiä muotoja ei oteta huomioon, *ee*-variantti esiintyy aineistossani vain kerran.

Informantit käyttävät *eA*- ja *ee*-variantteja sekaisin. Esimerkeissä (7) ja (8) I20 käyttää peräkkäisissä virkkeissä saman adverbien eri variantteja. Esimerkissä (9) hän käyttää samassa lauseessa saman adverbien eri variantteja. Myös I30 käyttää adverbista *hirveästi* eri variantteja:

- (7) *mää en iha hirveesti oikeesti muista tavallaan* (I20)
- (8) *oikeasti jokku muistaa hirveästi* (I20)
- (9) - - *niij ku oikeesti pysty elämään oikeasti kunno- sillai* (I20)
- (10) - - *se joulu, ku liisaki on pelänny hirveästi* (I30)
- (11) *se ei oikeen syö enää hirveesti* (I30).

Kettusen (1981: kartta 191) mukaan Kinnulan murteessa käytetään *eA*-variantin ohella myös diftongiutunutta *eA*-varianttia. Kuten jo taulukosta 1 ilmenee, aineistossani tämä variantti esiintyy kahdeksan kertaa. Aineistossani on viisi *eA*-yhtymään kuuluvaa sanaa, jotka ovat diftongiutuneet. Seuraavassa taulukossa 2 erittelen informanttien käyttämät variantit kyseisistä sanoista. Ainoastaan I68 ei käyttänyt mitään alla esiintyvistä sanoista.

TAULUKKO 2. Diftongiutuneen vokaaliyhtymän edustuminen aineistossa.

	I18	I20	I30	I62	yht.
<i>hakea</i>	1	-	1	-	2
<i>hakkea</i>	-	-	1	-	1
<i>lukea</i>	1	-	-	-	1
<i>lukkea</i>	-	-	-	1	1
<i>pimeä</i>	1	-	-	-	1
<i>pimmeä</i>	-	1	1	2	4
<i>leveä</i>	-	1	-	-	1
<i>levveä</i>	-	-	-	-	0
<i>kipeä</i>	-	-	-	-	0
<i>kippeä</i>	-	-	2	-	2
yht.	3	2	5	3	13

Informanteista I18 käyttää ainoastaan geminaatatonta varianttia, kun taas I62 käyttää ainoastaan geminaatallista varianttia. I20 ja I30 käyttävät kumpaakin. Tämä tutkimustulos poikkeaa osittain hypoteeseistani, koska olin olettanut, että diftongiutuneita tapauksia esiintyisi aineistossani enemmän. Seuraavaksi annan muutamia esimerkkejä aineistosta. Esimerkeistä (12) ja (13) huomaa, että I30 käyttää samasta sanasta eri variantteja. Poimin aineistosta muutamien esimerkin geminaatallisista muodoista, jotka näkyvät esimerkeissä (14–16):

- (12) *joo no pitäskö **hakkeaj** jo* - - (I30)
 (13) - - *ei uskalla vaikka **hakea** pakettia* - - (I30)
 (14) *mää tavallaan tykkään siitä, ku tulee **pimmeä*** (I20)
 (15) - - *on niskat niij **kippeät*** (I30)
 (16) *tämä ois hyvä jokkaisen **lukkea*** (I62).

Koska vanhastaan Kinnulan murteeseen ei ole kuulunut assimiloitunutta *ee*-varianttia, sitä voidaan pitää Mantilan (1997) jaottelun mukaan yleistyneenä puhekielisyytenä. Diftongiutuneen vokaaliyhtymän muotoa voidaan pitää sen melko suppean esiintyvyyden vuoksi leimautuneena ja kartettavana aluepuhekielisyytenä. Sen sijaan yleiskielen mukaista *eA*-varianttia voidaan pitää yleisenä ja neutraalina puhekielen piirteenä.

4.1.2. Jälkitavujen *eA*-yhtymän muotoryhmittäinen variaatio

Aineistossani jälkitavujen *eA*-vokaaliyhtymää esiintyy seuraavissa muotoryhmissä: *e*-vartaloisten verbien A-infinitiivissä, *eA*-nomineissa ja niistä johdetuissa adverbeissa ja *e*-vartaloisten nominien yksikön partitiivissa. Seuraavassa taulukossa esittelen *eA*-yhtymän variaatiota kussakin muotoryhmässä. Ilmoitan taulukossa *eA*- ja *ee*-varianttien lisäksi myös diftongiutuneen yhtymän esiintymisen.

TAULUKKO 3. Jälkitavujen *eA*-vokaaliyhtymän esiintyminen muotoryhmittäin.

	<i>eA</i>	<i>eA</i> %	<i>eA</i> -dift.	<i>eA</i> -dift. %	<i>ee</i>	<i>ee</i> %	yht.
A-infinitiivit	7	77,8	2	22,2	0	0,0	9
<i>eA</i> -nomininit	15	71,4	5	23,8	1	4,8	21
adverbit	12	38,7	1	3,2	18	58,1	31
yksikön partitiivit	3	75,0	0	0,0	1	25,0	4
yht.	37	56,9	8	12,3	20	30,8	65

Taulukosta 3 tulee ilmi, että *eA*-variantti on vallitseva lähes jokaisessa muotoryhmässä. Ainoastaan *eA*-nomineista johdetuissa adverbeissa assimiloitunut *ee* on yleisin (58,1 %). *eA*-yhtymä on seuraavaksi yleisin (38,7 %), ja diftongia esiintyy vain harvoin (3,2 %). Huomioni kiinnittyy kuitenkin siihen, että adverbeissa myös *eA*-variantti esiintyy melko monta kertaa (12), vaikka suurin osa aineiston adverbeista olikin *hirveä*- tai *oikea*-sanojen johdoksia, jotka assimiloituvat herkimmin (ks. luku 4.1.1.). A-infinitiivissä *eA*-varianttia esiintyy useimmin (77,8 %), kun taas *ee*-varianttia ei esiinny ollenkaan. Diftongimuoto on toiseksi yleisin (22,2 %). *eA*-nomineissa suurin osuus on jälleen *eA*-yhtymällä (71,4 %). Diftongiutunutta varianttia esiintyy seuraavaksi eniten (23,8 %), kun taas *ee*-varianttia esiintyy vähiten (4,8 %). Yksikön partitiiveja aineistossa on vähiten, mutta suurin osa (75 %) on *eA*-varianttia. Loput ovat *ee*-varianttia (25 %).

Seuraavaksi esittelen aineistoesimerkkejä A-infinitiivimuodoista. Esimerkit (17) ja (18) ovat *eA*-variantillisia ja (19) ja (20) diftongiutuneen vokaaliyhtymän variantteja:

(17) *tykkään lukea kirjoja* - - (I18)

(18) *sanoj jos ei saa koskea* (I30)

(19) *tämä ois hyvä jokkaisen lukkea* (I62)

(20) *joo no pitäskö **hakkeaj** jo - - (I30).*

Seuraavat esimerkit ovat aineiston *eA*-nomineista ja niistä johdetuista adverbeista. Esimerkit (21) ja (22) ovat *eA*-variantillisia, (23) ja (24) diftongiutuneen vokaaliyhtymän variantteja ja (25) ja (26) *ee*-variantillisia:

- (21) - - *ja se ol' **hirveä** tilanne (I68)*
- (22) *tää nyt on ihan **kostea** vielä - - (I62)*
- (23) *se ottaa niij **kippeästi** (I30)*
- (24) - - *vielä näytti niij ku **pimmeältä** (I62)*
- (25) *se tuntu **oikeestin** niin luksukselta (I20)*
- (26) *se on nyt ruvennut tan- **hirveesti** niij ku - - (I30).*

Seuraavaksi esittelen aineistoesimerkkejä yksikön partitiiveista. Näistä esimerkki (27) on *ee*-variantillinen ja (28–30) ovat *eA*-variantillisia:

- (27) - - *pysty lähteä vaikka kauppaan ja **kaikkee** (I20)*
- (28) - - *niij ku tehny siellä **kaikkea** (I20)*
- (29) *ihan **kaikkea** siellä kyllä sai tehä (I20)*
- (30) - - *vähän niij ku **itteä** varten siellä - - (I20).*

Yhteenvedonä voisin todeta, että assimiloitunutta *ee*:tä esiintyy aineiston eri muotoryhmissä melko vähän. Aineistossa esiintyy kyseistä varianttia lähes ainoastaan *eA*-nomineista johdettujen adverbien muotoryhmässä. *eA*-nomineissa ja yksikön partitiiveissa *ee*-varianttia esiintyy ainoastaan yhden kerran.

4.2. *OA*-yhtymä

Seuraavaksi esittelen jälkitavujen *OA*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota. Luvussa 4.2.1. esittelen sen variaatiota kinnulalaisten puhemielessä taulukoiden ja esimerkkien avulla. Luvussa 4.2.2. esittelen *OA*-yhtymän variaatiota muotoryhmittäin taulukon ja esimerkkien avulla.

4.2.1. Jälkitavujen *OA*-yhtymän variaatio

Seuraavassa taulukossa esittelen *OA*-yhtymän variaatiota kinnulalaisten puhekielessä. Ilmoitan taulukossa jokaisen informantin käyttämien muotojen määrät sekä niiden prosentuaaliset osuudet. Jälkitavujen *OA*-vokaaliyhtymää esiintyy aineistossani 31 kertaa.

TAULUKKO 4. Jälkitavujen *OA*-yhtymän variaatio.

	<i>OA</i>	<i>OA</i> %	<i>OA</i> -dift.	<i>OA</i> -dift. %	<i>OO</i>	<i>OO</i> %	yht.
I18	4	80,0	0	0,0	1	20,0	5
I20	9	100	0	0,0	0	0,0	9
I30	7	100	0	0,0	0	0,0	7
I62	4	66,7	2	33,3	0	0,0	6
I68	4	100	0	0,0	0	0,0	4
yht.	28	90,3	2	6,5	1	3,2	31

Kuten taulukosta 4 selviää, jälkitavujen *OA*-yhtymissä ei esiinny paljoakaan variaatiota. Informanteista ainoastaan I18 käyttää kerran puhekielessään assimiloitunutta *OO*-varianttia. Sen sijaan *OA*-variantti esiintyy aineistossa 28 kertaa. Diftongiutunut variantti esiintyy aineistossa kaksi kertaa, ja käsittelen sitä tarkemmin luvun lopussa. Luvussa 1.3. esittelemissäni tutkimuksissa tapahtui myös hajontaa varianttien yleisyydessä. Lehdon (2019) tutkielmassa *OO*-variantti oli kuitenkin yleisempi kuin *OA*-variantti, kun taas Seppälän (2019) tutkielmassa yleiskielinen *OA*-variantti oli yleisempi. Koska aineistossa esiintyvien *OA*-yhtymien määrä on melko pieni, tutkimustulos ei välttämättä ole täysin luotettava. Koska *OO*-variantti ei kuitenkaan ole koskaan kuulunut Kinnulan murteen piirteisiin, tulokset ovat odotuksenmukaisia.

Seuraavaksi esittelen muutamia aineistoesimerkkejä *OA*-yhtymistä. Esimerkissä (31) esiintyy assimiloitunut *OO*-variantti ja esimerkeissä (32–36) yleiskielen mukainen *OA*-variantti:

(31) -- tankkaa **autoo** ni vaikka siitä ees -- (I18)

(32) mää **inhoaŋ** kevättä (I20)

(33) -- seki on vähä **outoa** (I30)

(34) -- teki kaks annosta meillep pakkaseem **makaroonilaatikkaa** (I62)

(35) -- oli lähelle pari **viikkaa** oli sairaalassa (I68)

(36) - - *sittes soittelen **pianoa*** - - (I18).

Kuten luvussa 3.2. mainitsin, Keski-Suomen – ja tässä tapauksessa Kinnulan – murrealueella esiintyy yleiskielen *OA*-variantin ohella myös diftongiutunutta muotoa, jossa on geminaatta. Aineistossa on ainoastaan yksi sana, *sanoa*, jossa *OA*-yhtymä on diftongiutunut. Alla olevasta taulukosta selviää, kumpaa varianttia näistä informantit käyttivät. I30 ja I68 eivät käyttäneet tätä sanaa ollenkaan, joten taulukossa on I18, I20 ja I62.

TAULUKKO 5. Diftongiutuneen vokaaliyhtymän edustuminen aineistossa.

	<i>sanoa</i>	<i>sannoa</i>	yht.
I18	1	-	1
I20	2	-	2
I62	-	2	2
yht.	3	2	5

Taulukosta 5 tulee ilmi, että ainoastaan I62 käyttää geminaatallista muotoa, kun taas I18 ja I20 käyttävät yleiskielistä muotoa. Tutkimustulos poikkeaa jälleen hypoteeseistani, koska olin olettanut, että diftongiutuneita muotoja esiintyisi enemmän. Ero informanttien käyttämien muotojen välillä voi johtua yli 40 vuoden ikäerosta, mutta koska informantteja ja tapauksia on näin vähän, tuloksia ei ole relevanttia vertailla ikien välillä.

Seuraavaksi esittelen aineistosta tapaukset, joissa esiintyy yllä taulukossa olevat muodot. Esimerkeissä (37–39) ovat yleiskielen mukaiset *OA*-variantilliset tapaukset ja esimerkeissä (40–41) diftongiutuneen *OA*-yhtymän tapaukset:

(37) *em mää osaa kyllä **sanoa** niij ku* - - (I18)

(38) *sää varmaa enemmä oot lukenum mutta mum täytyy **sanoa**, että ehkä* - - (I20)

(39) *vielä piti muuten **sanoat** tuoho, että* - - (I20)

(40) *voin joskus kyllä ohimennen **sannoa*** - - (I62)

(41) *voishan siihen **sannoa**, että* - - (I62).

Koska diftongiutunut muoto on kuitenkin kuulunut vanhastaan Kinnulan murteeseen ja sitä esiintyy aineistossa oletukseni vastaisesti vain kaksi kertaa, voidaan se nimetä leimautuneeksi ja kartettavaksi aluepuhekielisyydeksi. Sen sijaan yleisintä muotoa Kinnulan murteessa, *OA*-varianttia, voidaan pitää yleisenä ja neutraalina puhekielen piirteenä.

OO-varianttia voidaan pitää yleistyvänä puhekielen piirteenä, vaikka se esiintyykin aineistossa ainoastaan yhden kerran.

4.2.2. Jälkitavujen *OA*-yhtymän muotoryhmittäinen variaatio

Aineistossani jälkitavujen *OA*-yhtymä esiintyy seuraavissa muotoryhmissä: supistumaverbit (*inhoa-*), A-infinitiivissä (*sanoa*) sekä *O*-vartaloisten nominien yksikön partitiivissa (*siskoa*). Seuraavassa taulukossa esittelen *OA*-yhtymän esiintymistä kussakin muotoryhmässä.

TAULUKKO 6. Jälkitavujen *OA*-vokaaliyhtymän esiintyminen muotoryhmittäin.

	<i>OA</i>	<i>OA</i> %	<i>OA</i> diftongi	<i>OA</i> diftongi %	<i>OO</i>	<i>OO</i> %	yht.
supistumaverbit	2	100	0	0,0	0	0,0	2
A-infinitiivit	4	66,7	2	33,3	0	0,0	6
yksikön partitiivit	22	95,7	0	0,0	1	4,3	23
yht.	28	90,3	2	6,5	1	3,2	31

Taulukosta 6 huomaa, että *OA*-variantti esiintyy useimmin jokaisessa muotoryhmässä. Supistumaverbeissä esiintyy ainoastaan *OA*-varianttia. Myös yksikön partitiivissa esiintyy lähes yksinomaan *OA*-varianttia (95,7 %), sillä *OO*-variantti esiintyy vain kerran (4,3 %). A-infinitiivissä yleiskielinen *OA*-variantti on yleisempi (66,7 %) kuin diftongiutunut muoto (33,3 %). Koska aineistossa esiintyvien *OA*-yhtymien määrä on melko pieni, tulokset ovat vain suuntaa antavia.

Seuraavaksi esittelen aineistoesimerkit supistumaverbistä *inhoa-*, joka esiintyy aineistossa kaksi kertaa. Esimerkit (42) ja (43) ovat molemmat *OA*-variantillisia:

(42) - - ja sitten ***inhoan*** syksyä (I18)

(43) mää ***inhoaŋ*** kevättä (I20).

Seuraavista esimerkeistä (44) ja (45) ovat A-infinitiivin *OA*-variantillisia muotoja ja (46) on diftongiutuneen *OA*-yhtymän muoto:

- (44) *kannattaa katsoa* - - (I20)
 (45) *em mää osaa kyllä sanoa niij ku* - - (I18)
 (46) *voishan siihen sanoo että* - - (I62).

Viimeisenä muotoryhmänä, jossa *OA*-yhtymiä esiintyy aineistossa, on *O*-vartaloisten nominien yksikön partitiivit. Esimerkissä (47) esiintyy assimiloitunut *OO*-variantti ja esimerkeissä (48–51) esiintyy yleiskielinen *OA*-variantti:

- (47) - - *tankkaa autoo ni vaikka siitä ees* - - (I18)
 (48) - - *minä lähij kantamaav vilhoa* (I68)
 (49) *enkka oli ehkä joku kolme euroa* (I20)
 (50) *onhan se heleppoa sittet tuo* - - (I62)
 (51) - - *isi soittaa pianoa* (I30).

4.3. *iA*-yhtymä

Esittelen luvussa 4.3.1. aineistossa esiintyvää jälkitavujen *iA*-yhtymän variaatiota kinnulalaisten puhekielessä taulukon ja esimerkkien avulla. Luvussa 4.3.2. esittelen *iA*-yhtymän muotoryhmittäistä variaatiota niin ikään taulukon ja esimerkkien avulla.

4.3.1. Jälkitavujen *iA*-yhtymän variaatio

Seuraavassa taulukossa esittelen jälkitavujen *iA*-yhtymän variaatiota kinnulalaisten puhekielessä. Ilmoitan taulukossa jokaisen informantin käyttämien muotojen määrät sekä niiden prosentuaaliset osuudet. Jälkitavujen *iA*-vokaaliyhtymää esiintyy aineistossa eniten, 120 kertaa.

TAULUKKO 7. Jälkitavujen *iA*-yhtymän variaatio.

	<i>iA</i>	<i>iA</i> %	<i>ii</i>	<i>ii</i> %	yht.
I18	17	100	0	0,0	17
I20	34	94,4	2	5,6	36
I30	23	100	0	0,0	23
I62	26	100	0	0,0	26
I68	18	100	0	0,0	18
yht.	118	98,3	2	1,7	120

Taulukosta 7 ilmenee, että yleiskielinen *iA*-variantti esiintyy aineistossa lähes sataprosenttisena. *iA*-varianttia esiintyy 118 kertaa ja *ii*-varianttia ainoastaan kaksi kertaa I20:n puheessa. Kuitenkin I20:n puheessa yleiskielinen *iA*-variantti esiintyy huomattavasti useammin (94,4 %) kuin *ii*-variantti (5,6 %). Koska jälkitavujen *iA*-yhtymä esiintyy aineistossa muihin yhtymiin verrattuna ehdottomasti useimmin, tätä tulosta voidaan pitää melko totuudenmukaisena. Oli myös odotettavissa, että kovin suurta variaatiota ei tapahdu, sillä kuten luvussa 3.3. kerrotaan, Kinnulan murteessa on käytössä yleiskielinen *iA*-variantti. Luvusta 3.3. tulee myös ilmi, että *iA*-yhtymä assimiloituu kaikkein vähiten. Tulokset ovat samansuuntaisia kuin Lehdon (2019) tutkimuksessa, jossa yleiskielistä *iA*-varianttia esiintyi informanteilla yli 90-prosenttisesti. Koiviston (2018) tutkimuksessa kaikki *iA*-yhtymät edustuvat yleiskielisenä *iA*-varianttina, joten sen tulokset ovat myös lähellä omiani.

Seuraavaksi esittelen muutamia aineistoesimerkkejä. Esimerkit (52) ja (53) ovat *ii*-variantillisia ja esimerkit (54–57) *iA*-variantillisia:

- (52) *just ehkä semmosii* (I20)
- (53) - - *jos ei oo ni aina ettii jotai uusii* - - (I20)
- (54) *minkä ihmeen takia niitä pittää olla* (I62)
- (55) *vähä aikoa siinä työnnettiin niitä heiniä sitter rekkeen* - - (I68)
- (56) *pääs sitte tekeem muutakik kyllä ku myymään kukkia* (I18)
- (57) *mää oon nyt neulonuv villapaidaj ja nyt lapasia* (I20).

Koska Kinnulan murteessa on vanhastaan esiintynyt ainoastaan aineiston yleisintä, yleiskielistä *iA*-varianttia, sitä voidaan pitää yleisenä ja neutraalina puhekielen piirteenä. *ii*-varianttia sen sijaan voidaan pitää yleistyvänä puhekielen piirteenä, vaikka se esiintyykin aineistossa vain pari kertaa.

4.3.2. Jälkitavujen *iA*-yhtymän muotoryhmittäinen variaatio

Aineistossani jälkitavujen *iA*-yhtymä esiintyy seuraavissa muotoryhmissä: A-infinitiivissä (*miettiinä*), yksikön ja monikon partitiiveissa (*äitiä, jäseniä*), partikkeleissa (*äkkiä*) ja *iA*-vartaloisissa nomineissa (*utelias*). Seuraavassa taulukossa esittelen *iA*-yhtymän esiintymistä kussakin muotoryhmässä.

TAULUKKO 8. Jälkitavujen *iA*-vokaaliyhtymän esiintyminen muotoryhmittäin.

	<i>iA</i>	<i>iA</i> %	<i>ii</i>	<i>ii</i> %	yht.
A-infinitiivit	2	100	0	0,0	2
yksikön partitiivit	28	100	0	0,0	28
monikon partitiivit	72	97,3	2	2,7	74
partikkelit	6	100	0	0,0	6
<i>iA</i> -vartaloiset nominit	10	100	0	0,0	10
yht.	118	98,3	2	1,7	120

Taulukosta 8 huomaa, että ainoa muotoryhmä, jossa variaatiota tapahtuu, on monikon partitiivit. Monikon partitiiveja esiintyy aineistossa huomattavasti eniten, ja niissäkin valtaosa on *iA*-varianttia (97,3 %). Kaikissa muissa muotoryhmissä *iA*-variantti edustuu sataprosenttisesti.

Seuraavaksi esittelen muutamia aineistoesimerkkejä. Esimerkeissä (58) ja (59) ovat aineiston ainoat A-infinitiivit, ja molemmissa edustuu *iA*-variantti:

- (58) - - *miettiin oikeesti se järjestys* (I20)
 (59) - - *tekis tiukkaa jo ajaa yksij ja ehtiäj joku parkkipaikka* (I30).

Seuraavista esimerkeistä (60) ja (61) ovat yksikön partitiiveja ja (62–65) ovat monikon partitiiveja, joista (62) ja (63) ovat *ii*-variantillisia ja (64) ja (65) *iA*-variantillisia:

- (60) - - *mietin tännää että laitanko viestiä enne yheksää* (I30)
 (61) - - *sitte mää oon sitä asuntosäästötiliä kans miettiny* (I18)
 (62) *just ehkä semmosii* (I20)
 (63) - - *jos ei oo ni aina ettii jotai uusii* - - (I20)
 (64) *mää kyssyin että onko sulla ollus syyslomalaisia* (I62)
 (65) - - *männään tuota tuolta ulukopuolelta hakataan niitä hirsii* (I68).

Seuraavissa esimerkeissä (66–68) on aineistossa esiintyvät kolme eri partikkelia. Näissä kaikissa edustuu *iA*-variantti:

- (66) *viime vuonna oli etänä koronan takia* (I18)
 (67) - - *tuuppas käymään täällä äkkiä* (I30)
 (68) - - *yhtäkkiä hevonen potkas* - - (I68).

Seuraavat kolme esimerkkiä (69–71) ilmentävät *iA*-vartaloisissa nomineissa esiintyviä *iA*-variantteja:

- (69) - - on nyt sitte kuitenkin ottanum **miniät** ja lapsetki (I62)
 (70) - - vieny jopa yhe **asiakkaaj** kotiin yhesti (I20)
 (71) - - elikkä oliv varmaan niij ku **seittementoistavuotias** (I68).

4.4. *UA*-yhtymä

Esittelen luvussa 4.4.1. aineistossa esiintyvää jälkitavujen *UA*-yhtymän variaatiota kinnulalaisten puhekielessä taulukon ja esimerkkien avulla. Luvussa 4.4.2. esittelen *UA*-yhtymän muotoryhmittäistä jakautumista taulukon ja esimerkkien avulla.

4.4.1. Jälkitavujen *UA*-yhtymän variaatio

Seuraavassa taulukossa esittelen jälkitavujen *UA*-yhtymän variaatiota kinnulalaisten informanttien puhekielessä ja ilmoitan niiden prosentuaaliset osuudet. Jälkitavujen *UA*-yhtymä esiintyy aineistossani 39 kertaa.

TAULUKKO 9. Jälkitavujen *UA*-yhtymän variaatio.

	<i>UA</i>	<i>UA</i> %	<i>UU</i>	<i>UU</i> %	yht.
I18	5	100	0	0,0	5
I20	12	100	0	0,0	12
I30	8	100	0	0,0	8
I62	9	100	0	0,0	9
I68	5	100	0	0,0	5
yht.	39	100	0	0,0	39

Kuten taulukosta voi huomata, informanttien puhekielessä ei esiinny lainkaan variaatiota, vaan kaikki he käyttävät yleiskielistä *UA*-varianttia. Tulos oli odotuksenmukainen, sillä kuten luvussa 3.4. kerrotaan, Kinnulan murteen alueella käytössä on *UA*-variantti. Assimiloitunut *UU* ei ole levinnyt kovin laajalle, vaikka se onkin kolmanneksi herkin

assimiloitumaan (ks. luku 3.4.). Lehdon (2019) ja Koiviston (2018) tutkimukset tukevat tuloksiani, sillä myös heillä yleiskielinen *UA*-variantti esiintyy lähes johdonmukaisesti. Koska aineistossa ei esiintynyt kuin yleiskielistä *UA*-varianttia, sitä voidaan pitää Mantilan (1997) jaottelun mukaan yleisenä ja neutraalina puhekielen piirteenä.

Seuraavaksi esittelen muutamia aineistoesimerkkejä *UA*-yhtymän esiintymisestä:

(72) *kuntosali nyt täällä on tainnuv vähä uudistua* - - (I20)

(73) *se alako husimahan sitte sinne sitä kettua* (I68)

(74) *eikö taho pysyä pystyssä* (I30)

(75) *jos haluat lähteä johonki ihmiste ilmoille* - - (I18)

(76) - - *haluaa niij ku vähän boikotoija* (I62)

(77) *joo ja sittek ku leivotaan tuota nisua* (I62).

4.4.2. Jälkitavujen *UA*-yhtymän muotoryhmittäinen variaatio

Aineistossani jälkitavujen *UA*-yhtymät esiintyvät seuraavissa muotoryhmissä: A-infinitiivissä (*sairastua*), supistumaverbeissä (*halua-*), yksikön partitiivimuodoissa (*serkkua*) ja TU-partisiipissa (*kuluttua*). Seuraavassa taulukossa esittelen *UA*-yhtymän jakauman kussakin muotoryhmässä. Koska aineistossa esiintyy vain *UA*-variantti, en ilmoita erikseen varianttien määrää ja prosentuaalista osuutta.

TAULUKKO 10. Jälkitavujen *UA*-vokaaliyhtymän esiintyminen muotoryhmittäin.

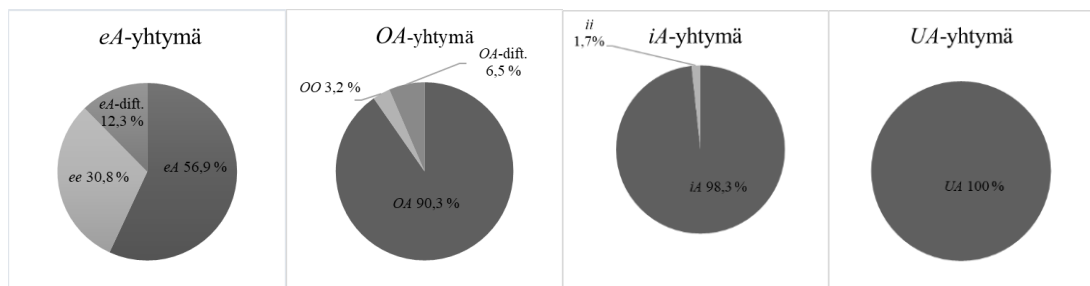
	<i>UA</i> -yhtymä
A-infinitiivit	7
supistumaverbit	14
yksikön partitiivit	17
TU-partisiipit	1

Kuten taulukosta 10 käy ilmi, *UA*-yhtymä esiintyy aineistossa lähes yhtä usein yksikön partitiiveissa ja supistumaverbeissä. A-infinitiivissä sitä esiintyy hieman vähemmän. TU-partisiipissa *UA*-yhtymä esiintyy ainoastaan kerran. Supistumaverbien tapauksista 13 on verbin *haluta* indikatiivin eri persoonamuotoja sekä konditionaalien persoonamuotoja.

Seuraavaksi esittelen muutamia esimerkkejä jokaisesta muotoryhmästä. Esimerkit (78–80) edustavat A-infinitiivejä, (81–83) supistumaverbejä, (84–86) yksikön partitiiveja ja (87) TU-partisiippeja:

- (78) *ei sen nyt tarvis puhua* - - (I30)
 (79) *ihañ kiva ku saa nukkuat tunnin pitempää* (I30)
 (80) *se voi vähän nyppyntyä* (I62)
 (81) - - *mää haluaisin ett ne tavallaan kasvais täällä* (I20)
 (82) - - *aina aatellu että haluan tehdä* - - (I20)
 (83) - - *ei tajuakkaam mitä sillep pallolle* - - (I30)
 (84) *joo vähän koulua ja sit ei oo etäkoulua* (I18)
 (85) *se kauhuissaan kuuntel sitä minuj juttua* (I68)
 (86) *hei leikkasitsää suolakurkkua* (I62)
 (87) *kymmenen vuoden kuluttua* (I20).

4.5. Yhteenveto

KUVIO 1. Jälkitavujen vokaaliyhtymien variantit ja niiden suhteelliset osuudet kinnulalaisten puhekielessä.

Kuten kuvioista 1 huomaa, kinnulalaisten puhekielessä vallitsevana varianttina on yleiskielen mukainen *eA*, *OA*, *iA* ja *UA*. Assimiloituneen variantin osuus *eA*-yhtymässä on 30,8 prosenttia, *OA*-yhtymässä 3,2 prosenttia, *iA*-yhtymässä 1,7 prosenttia ja *UA*-yhtymässä nolla prosenttia. Diftongiutuneen variantin osuus *eA*-yhtymässä on 12,3 prosenttia ja *OA*-yhtymässä 6,5 prosenttia.

Jälkitavujen *eA*-vokaaliyhtymissä yleiskielinen *eA*-variantti esiintyy useimmin ja assimiloituneen *ee*-variantin osuus on noin kolmannes. Kuten oletinkin, diftongiutunutta varianttia esiintyy myös kinnulalaisten puhekielessä. Jokaisessa *eA*-yhtymässä ei kuitenkaan ole diftongiutunutta varianttia, joten sen esiintymistä ei voi suoraan verrata *eA*- ja *ee*-variantteihin. Muotoryhmistä assimiloitunutta *ee*-varianttia esiintyy *eA*-nomineissa

ja niistä johdetuissa adverbeissa sekä yksikön partitiivissa. Adverbeissa assimiloitunutta muotoa esiintyy enemmän kuin yleiskielistä *eA*-varianttia. *eA*-nomineissa ja yksikön partitiivissa assimiloitunut *ee* esiintyi aineistossa yhden kerran.

Jälkitavujen *OA*-vokaaliyhtymissä esiintyi pääsääntöisesti yleiskielinen *OA*-variantti. Aineistossa on ainoastaan yksi tapaus, jossa esiintyy assimiloitunut *OO*-variantti. Diftongiutunutta varianttia esiintyy jälkitavujen *OA*-yhtymissä, kuten olin ajatellutkin. Aineiston ainoassa tapauksessa, verbissä *sanoa*, diftongiutuneen variantin osuus on 40 prosenttia ja yleiskielisen variantin osuus 60 prosenttia. Muotoryhmistä assimiloitunutta *OO*-varianttia esiintyy ainoastaan yksikön partitiivissa. Supistumaverbeissä esiintyy vain yleiskielinen *OA*-variantti ja A-infinitiivissä sekä yleiskielinen että diftongiutunut *OA*-variantti.

Jälkitavujen *iA*-vokaaliyhtymissä esiintyy *OA*-yhtymän tapaan pääasiassa yleiskielinen *iA*-variantti. Aineistossa on vain kaksi tapausta, joissa edustuu assimiloitunut *ii*. Tämä on pieni määrä verrattuna siihen, että *iA*-yhtymä esiintyy aineistossa 120 kertaa. Muotoryhmistä variaatiota esiintyy ainoastaan monikon partitiivissa, johon nämä kaksi tapausta kuuluvat. Sen sijaan A-infinitiivissä, yksikön partitiivissa, partikkeleissa ja *iA*-vartaloissa nomineissa tavataan ainoastaan yleiskielistä *iA*-varianttia.

Jälkitavujen *UA*-vokaaliyhtymissä ei tapahdu variaatiota. Kaikki kyseiset tapaukset aineistossa edustuvat *UA*-variantteina. Tästä syystä muotoryhmittäistäkään variaatiota ei tapahdu, vaan A-infinitiivissä, supistumaverbeissä, yksikön partitiivissa ja TU-partisiipissa esiintyy kaikissa yleiskielinen *UA*-variantti.

5. PÄÄTÄNTÖ

Olen tutkinut kandidaatintutkielmassani jälkitavujen *A*-loppuisten vokaaliyhtymien variaatiota kinnulalaisten puhekielessä. Lisäksi olen tutkinut, minkälaista muotoryhmittäistä variaatiota kinnulalaisten puhekielessä esiintyy. Aineiston olen kerännyt loka-kuussa 2021. Informantteina on viisi eri-ikäistä kinnulalaista, joiden sukupuolia en ole esitellyt tutkielmassani.

Tutkimukseni perusteella kinnulalaisten puhekielessä esiintyy kaikissa tutkimissani vokaaliyhtymissä useimmin yleiskielinen variantti. Suomalaisten puhekielessä yleistynyttä assimiloitunutta muotoa esiintyy *UA*-yhtymää lukuun ottamatta kaikissa jälkitavujen vokaaliyhtymissä. Näiden lisäksi *eA*- ja *OA*-yhtymissä on havaittavissa Kinnulan murteeseen vanhastaan kuulunutta diftongiutunutta muotoa, joissa konsonantti on geminoitunut. Tutkimus vahvistaa oletukseni osittain oikeaksi ja tulokset ovat lähestulkoon sitä, mitä olin odottanutkin.

eA-yhtymissä eniten variaatiota esiintyy adverbeissa, ja *OA*- ja *iA*-yhtymissä ainoat variaatiot esiintyvät partitiiveissa. *eA*-yhtymissä variaatiota on myös yksikön partitiiveissa ja *eA*-nomineissa, mutta sitä esiintyy huomattavasti vähemmän adverbeihin verrattuna. *UA*-yhtymässä variaatiota ei tapahdu missään muotoryhmässä.

Tutkimukseni on tällä hetkellä ainoa laatuaan, jossa tarkastellaan kinnulalaisten puhekieltä ja Kinnulan murretta ylipäätään. Myöskään Keski-Suomen murretta, johon Kinnulan murre kuuluu, ei ole tutkittu paljon. Vaikka tutkimukseni onkin laajuudeltaan melko suppea, se paikkaa tutkimusaukkoa.

Informanttien määrä on vähäinen, ja tämän lisäksi jokainen heistä on eri-ikäinen, joten tutkimuksen tulokset ovat vain suuntaa antavia. Tutkimusta voitaisiin jatkaa Kinnulan murteen alueella lisäämällä informanttien määrää, jotta saataisiin kattavammat tulokset eri ikäryhmistä. Lisäksi olisi kiinnostavaa tutkia sukupuolien välillä esiintyviä variaatioita jälkitavujen *A*-loppuisissa vokaaliyhtymissä. Kinnulan alueella voitaisiin jatkossa tutkia myös muuta puhekielen variaatiota.

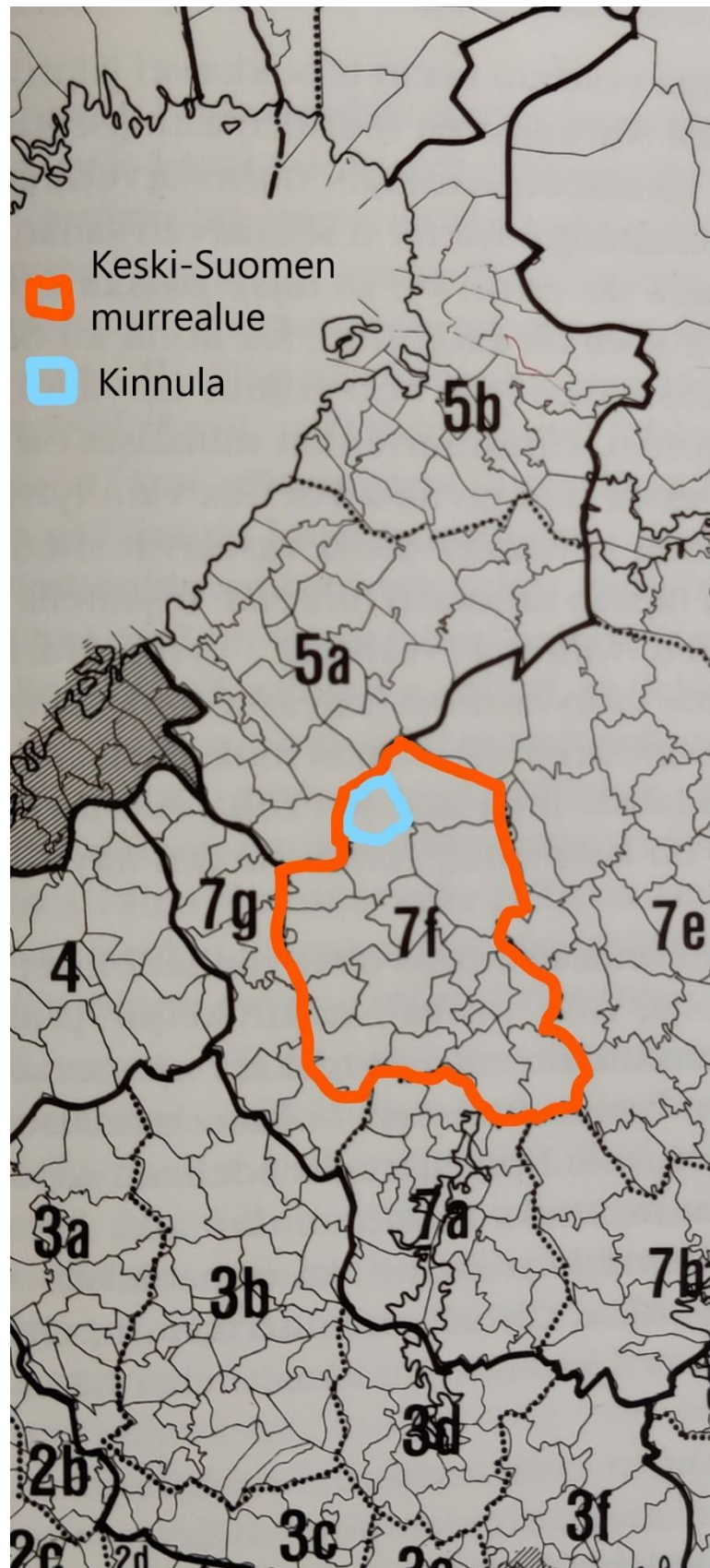
LÄHTEET

- CHAMBERS, J.K. 1993: *Sociolinguistic Dialectology*. – Dennis R. Preston (toim.), *American dialect research* s. 133–166. The Netherlands: John Benjamins Publishing Co.
- CHAMBERS, J.K. – TRUDGILL, PETER 1998: *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.
- ITKONEN, TERHO 1989: *Nurmijärven murrekirja*. Kotiseudun murrekirjoja 10. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimituksia 498. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden seura.
- KARLSSON, FRED 1983: *Suomen yleiskielen äänne- ja muotorakenne*. Porvoo; Helsinki; Juva: WSOY.
- KETTUNEN, LAURI 1981: *Suomen murteet. Murrekartasto*. 4. supist. p. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran toimituksia 188. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden seura.
- KINNULAN KUNTA 2021: Kunnan kotisivut. <https://www.kinnula.fi/> (22.9.2021).
- KOIVISTO, AADA 2018: *Haukiputaalaisen suurperheen sisäinen variaatio jälkitavujen A-loppuisissa vokaaliyhtymissä*. Suomen kielen kandidaatintutkielma. Oulun yliopisto.
- KUNNAS, NIINA 2007: *Miten muuttuu runokylien kieli. Reaaliaikatu tutkimus jälkitavujen A-loppuisten vokaalijonojen variaatiosta vienalaismurteissa*. Acta Universitatis Ouluensis B Humaniora 78. Oulu: Oulun yliopisto.
- KURKI, TOMMI 2005: *Yksilön ja ryhmän kielen reaaliaikainen muuttuminen. Kielenmuutosten seuraamisesta ja niiden tarkastelussa käytettävistä menetelmistä*. Vantaa: Dark Oy.
- LABOV, WILLIAM 1972: *Sociolinguistic patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- LAPPALAINEN, HANNA 1996: Variaatio ja sen selittäminen kaakkoishämäläisen murreaineiston valossa. – *Virittäjä* 100 s. 18–37.
- LEHTO, VILMA 2019: *Inessiivin ja jälkitavujen A-loppuisten vokaaliyhtymien variaatio raahelaisnuorten puhekielessä*. Suomen kielen kandidaatintutkielma. Oulun yliopisto.
- LUOSUJÄRVI, IINA 2013: *Kuusamolaisnuorten puhekieli ja sen tiedostaminen*. Suomen kielen pro gradu -tutkielma. Oulun yliopisto.

- MANTILA, HARRI 1997: Johdanto. – Seija Makkonen & Harri Mantila (toim.), *Pohjois-suomalaisen puhekielen sosiolingvistinen variaatio* s. 1–23. Oulun yliopiston suomen ja saamen kielen ja logopedian laitoksen julkaisuja N:o 8.
- MIELIKÄINEN, AILA 1982: Nykypuhesuomen alueellista taustaa. – *Virittäjä* 86 s. 277–294.
- MUSTANOJA, LIISA 2011: *Idiolekti ja sen muuttuminen. Reaaliaikatutkimus Tampereen puhekielestä*. Acta Universitatis Tamperensis 1605. Tampere: Tampereen yliopisto.
- NUOLIJÄRVI, PIRKKO 2000: Sosiolingvistiikka kielentutkimuksen kentässä. – Kari Sajaavaara & Arja Piirainen-Marsh (toim.), *Kieli, diskurssi ja yhteisö*. s. 13–37. Jyväskylä: Soveltavan kielentutkimuksen keskus.
- NUOLIJÄRVI, PIRKKO – SORJONEN, MARJA-LEENA 2005: *Miten kuvata muutosta? Puhutun kielen tutkimuksen lähtökohtia murteenseurauhankkeen pohjalta*. Helsinki: Kotimaisten kielten tutkimuskeskus.
- NUPPONEN, ANNE-MARIA 2011: *”Savon murre” savolaiskorvin. Kansa murteen havainnoijana*. Publications of the University of Eastern Finland, Dissertations in education, humanities, and theology, 11. Joensuu: Itä-Suomen yliopisto.
- PAUNONEN, HEIKKI 1995: *Suomen kieli Helsingissä. Huomioita Helsingin puhekielen historiallisesta taustasta ja nykyvariaatiosta*. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen laitos.
- ROUHIKOSKI, ANU 2015: Kela-korttii tai jotai henkkarii mukana? – Marja-Leena Sorjonen, Anu Rouhikoski & Heini Lehtonen (toim.), *Helsingissä puhuttavat suomet. Kielen indeksisyys ja sosiaaliset identiteetit* s. 125–173. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 1310. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- SALMI, SANNA 2013: *Semmosia ja tämmösii – Jälkitavujen A-loppuiset vokaaliyhtymät tamperelaisnuorten puhekielessä*. Suomen kielen pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.
- SEPPÄLÄ, ELISA 2019: *Jälkitavujen eA- ja OA-vokaaliyhtymien variaatio kemiläisnuorten puhekielessä*. Suomen kielen kandidaatintutkielma. Oulun yliopisto.
- VAATTOVAARA, JOHANNA 2009: *Meän tapa puhua – Tornionlaakso pellolaisnuorten subjektiivisena paikkana ja murrealueena*. Helsinki: Suomalaisen kirjallisuuden seura.

- VISK = HAKULINEN, AULI – VILKUNA, MARIA – KORHONEN, RIITTA – KOIVISTO, VESA – HEINONEN, TARJA RIITTA – ALHO, IRJA 2004: *Iso suomen kielioppi*. SKST 950. Helsinki: SKS. <http://scripta.kotus.fi/visk> (16.11.2021).
- WIIK, KALEVI 2006: *Sano se murteella. Minkälaisia suomen murteet ovat ja missä niitä puhutaan*. Tampere: Pilot-kustannus Oy.
- ZAMAN-ZADEH, MINNA 1995: *Jälkitavujen A-loppuisten vokaaliyhtymien variaatio Kuusamon nykypuhekielessä. Muutoksen suunta ja taajuushypoteesin testaus*. Licensiaatintyö. Oulun yliopiston suomen ja saamen kielen ja logopedian laitos.

LIITE 1. Keski-Suomen murrealue ja Kinnulan sijainti. Alkuperäinen kartta ilman muokkauksia (rajaus, murrealueen ja Kinnulan rajojen merkinnät): Itkonen 1989: 343.

LIITE 2. Aiheita parikeskustelun tueksi.

Yleistä

Mitä harrastat?

Mitä teet vapaa-ajallasi?

Mistä vuodenajasta pidät eniten ja mistä vähiten? Miksi?

Millainen lapsuutesi oli?

Mistä kirjasta pidät eniten? Miksi?

Lukio-opiskelu

Miten olet viihtynyt lukiossa?

Muistatko ensimmäisen lukiopäiväsi? Kuvaile sitä.

Mistä oppiaineesta pidät eniten? Miksi?

Mistä taas pidät vähiten? Miksi?

Millaista lukiossa opiskelu mielestäsi on?

Mistä saat motivaatiota opiskeluun?

AmmatINVALINTA

Mitä haluaisit tehdä lukion jälkeen?

Mikä ala kiinnostaa sinua erityisesti? Miksi?

Mikä ala ei kiinnosta sinua ollenkaan? Miksi?

Kesätyöt

Oletko ollut kesätöissä? Jos olet, niin missä?

Kuvaile työpäivääsi viime kesän kesätöistä.

Pidätkö kesätöiden tekemisestä?

Mihin käytät kesätöistä saamasi rahat?

Kinnula

Mikä Kinnulassa on parasta, ja mikä huonointa?

Voisitko kuvitella asuvasi Kinnulassa kymmenen vuoden kuluttua? Miksi, miksi et?

Mitä aktiviteetteja tai muuta sellaista kaipaisit Kinnulaan?

Miten Kinnulan viihtyisyyttä voisi kehittää?